

پنجابی غزل

پروفیسر عابد صدیقیؒ

میرے ایس اکھان نوں ، لڑ بنھ لے دے کے گنڈ
جیہڑا گئے پھڑدا اوہ کھاندا گڑ تے کھنڈ

ویلے رہیاں نا لہدے گھی شکر دے سواد
دودھ گھیو اوس جنے دا جیدے سر تے بھو دی پنڈ

تینوں روپ سہاونا ، تے سانوں دتا عشق
وارے جاییے رب توں ، کی سوئی کیتی وَنڈ

چار پھیرے وجدا ، ساڈے پنڈ دا اُچا ناں
ناچے نٹ نے چودھری ، تے موہری ساڈے بھنڈ

بھریا گھڑا ناں بولدا ، تے خالی دیندا تال
جیہڑے وچوں کھوکھلے اوہ بہتی پوندے ڈنڈ

ماپے چھوٹے ہو گئے ، جد وَڈی ہوئی اُلاد
بھانبر اوتھناں بالیا جیہڑے سینے دی سن ٹھنڈ

چپ رہیاں نہ لہدا اتھے حقداراں نوں حق
اوی سچے چا پدے جیہڑے بہتی پوندے ڈنڈ

عابد اوتھے کی لڑیے جتھے وَرھیاں دا وَرتاوا
لے بھایا توں چٹیا ، اَساں پھیر لئی جے گنڈ